

čl. XII:1894. Pak nelze ale také uznati o b e c za osobu, na jejíž vrub (účet) byly konány práce pastýřů, a proto není možno ji pokládati za zaměstnavatelku těchto pastýřů, zvláště když náklady na pastvu, zejména plat pastýře, nesou podle shora cit. ustanovení zák. čl. XII:1894 jednotliví majitelé dobytka sami a stížnost sama netvrdí, že by služby pastýřů se byly v daném případě dály na účet obce.

Č. 12.927.

P o j i š ť o v a c í p r á v o: * Zařízením ve smyslu § 1 odst. 1 úraz. zákona, náležejícím k podnikům úrazovému pojištění podléhajícím, rozuměti je jen zařízení, které je s takovým podnikem v souvislosti technické, nikoli toliko hospodářské.

(Nález z 8. června 1937 č. 11.200/37.)

V ě c: Moravsko-ostravská elektrářská akciová společnost v Moravské Ostravě (adv. Dr. František Mruzek z Moravské Ostravy) proti rozh. zem. úřadu v Brně z 15. března 1930 o úrazovém pojištění.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Úrazová pojišťovna dělnická v Brně vyslovila výměrem ze 7. prosince 1927, že vyjmouc ty úředníky, kteří vykonávají službu výhradně v kancelářských místnostech, od podnikových místností prostorově oddělených, a kteří se zařízeními podniku včetně skladiště materiálů při vykonávání služby nepřicházejí do styku, všichni ostatní zaměstnanci st-lky, tudíž i úředníci správy materiálů, kteří také ve skladišti materiálů vykonávají svou činnost, mají býti považováni za závodové úředníky ve smyslu úrazového zákona a že proto podléhají úrazové pojistné povinnosti a následkem toho se svými příjmy až do nejvyšší přípustné hranice v příspěvkových výpočtech pro st-lčin závod musí býti započtenj. Současně byly předepsány st-lce příspěvky za tyto zaměstnance za dobu od 1. července 1917 do 30. června 1927 i s 4% úroky z prodlení.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad námitkám st-lčiným a potvrdil napadený výměr z těchto důvodů: Podle § 1 odst. 1 a 4 podléhají podniky tam označené v celém rozsahu pojišťovací povinnosti. Podnik st-lčin, tvořící hospodářskou a výtěžnou jednotku, provádí kromě výroby, rozvádění a prodeje elektrické energie také různé instalace a prodává různé instalační elektrotechnické potřeby. Všechna tato činnost vzhledem ke své hospodářské souvislosti podléhá podle shora řečeného úrazové pojistné povinnosti ve všech svých jednotlivých částech a tudíž spadá zásadně pod úrazovou pojistnou povinnost i skladiště materiálů provozované ve sklepě administrační budovy, byť i tato budova stála úplně stranou od vlastního podniku. Námitka, že zaměstnanci činní v tomto skladišti materiálů nepodléhají úrazovému pojištění jako »závodoví úředníci« ve smyslu § 1 úraz. zákona, je bezpodstatná, poněvadž

za úředníky od úrazové povinnosti podle tohoto výjimečného zákonného ustanovení osvobozené považovati je pouze úředníky, pověřené správními hospodářskými pracemi v místně oddělených kancelářích, kteří mimo to nepřicházejí do styku s technickým zařízením podniku. Podmínky tyto nejsou však splněny, ježto ve zmíněném skladišti materiálů se provádí pouze prodej, resp. výdej předmětů tam uložených mimo nutné vedlejší práce obvyklé v každém jiném obchodě, jako přijímání, vybalování a rovnání zboží a vedení jeho evidence, kterážto činnost nepatří ke správním hospodářským pracem. — —

O stížnosti bylo uváženo:

Na sporu je především otázka pojistné povinnosti osob zaměstnaných ve skladišti materiálů stěžující si firmy.

Po stránce skutkové je nař. rozhodnutí založeno na zjištění, že podnik st-lčín provádí kromě výroby, rozvádění a prodeje elektrické energie také různé instalace a prodává instalační elektrotechnické potřeby, ve skladišti pak, které je ve sklepe administrativní budovy, se provádí pouze prodej, resp. výdej předmětů tam uložených mimo nutné obvyklé vedlejší práce, jako přijímání, vybalování a rovnání zboží a vedení jeho evidence. Po stránce právní odvolává se žal. úřad na ustanovení § 1 odst. 1 a 4 nov. zákona o úraz. poj. č. 1/1888 ř. z.

Podle 1. odstavce cit. paragrafu jsou podle ustanovení tohoto zákona pojištěni proti následkům úrazu přiházejících se při provozování podniku všichni dělníci a závodoví úředníci, zaměstnaní v továrnách a hutích, v dolech na nerosty nevyhrazené, v loděnicích a lomech, jakož i v zařízeních náležejících k těmto podnikům, dále dělníci a závodoví úředníci zaměstnaní v podnicích horních a j. tamže uvedených. Podnikům v 1. odstavci uvedeným klade 4. odstavec na roveň: 1. podniky, v nichž se vyrábějí třaskavé látky nebo v nichž se takových látek užívá; 2. živnostenské nebo hospodářské podniky polní i lesnické, při nichž užívá se parních kotlů nebo takových hnacích přístrojů, které hnány jsou živelní silou (větrem, vodou, parou, svítiplynem, horkým vzduchem, elektřinou atd.) nebo zvířaty.

Vzhledem ke skutkovému zjištění nař. rozhodnutí, jehož stížnost nepopírá, dlužno míti zato, že žal. úřad zařadil podnik st-lčín jednak pod pojem »továrny« (1. odst. § 1 úraz. zákona), jednak pod pojem »živnostenského podniku, při němž se užívá parního kotle nebo hnacího přístroje hnaného živelní silou«. Námitku st-lčínu, že skladiště materiálů nemůže býti pokládáno za část továrního zařízení jednak proto, že je ve sklepe budovy kancelářské, která není v žádné souvislosti s centrálou, nýbrž úplně samostatnou budovou od ní 80 m vzdálenou, jednak proto, že instalačního materiálu uloženého ve skladišti se užívá pouze z 5% k účelům provozu továrny, kdežto 95% jest určeno na prodej, odbyl žal. úřad poukazem na to, že podle § 1 odst. 1 a 4 úraz. zákona podléhají podniky tam označené v celém rozsahu pojistné povinnosti, že podnik st-lčín tvoří hospodářskou a výtěžnou jednotku a proto podléhá pojistné povinnosti i skladiště materiálů provozované ve sklepe administrativní budovy, stojící úplně stranou od vlastního podniku. Z tohoto odůvodnění je patrné, že žal. úřad uznal skladiště materiálů za zařízení ná-

ležející k továrně (odst. 1 cit. § 1), resp. živnostenskému podniku (odst. 4) stěžující si firmy jediné proto, že s ním tvoří hospodářskou a výtěžnou jednotku. Souvislost hospodářská není však podstatným kritériem pojmu »zařízení k podniku náležejícího« ve smyslu cit. zák. ustanovení, nýbrž je tímto zařízením rozuměti jen zařízení takové, které je s určitým podnikem v technické souvislosti, takže s ním tvoří technickou jednotku (srov. konstantní judikaturu nss, zejména Boh. A 8788/30 a 9513/31). Jen na tomto momentě záleží při rozhodování o pojistné povinnosti osob zaměstnaných v takových objektech, nikoli však na místní poloze těchto objektů a na tom, zda dotyční zaměstnanci jsou vydáni konkrétnímu nebezpečí úrazu. Právem vytýká tudíž stížnost, že zaměstnanci skladiště by podléhali úrazové pojistné povinnosti jen tehdy, kdyby bylo zjištěno, že skladiště materiálií tvořilo součást továrny nebo s ní bezprostředně souviselo, tedy mohlo býti pokládáno za zařízení k podniku elektrárenskému náležející, nemá pravdu však, pokud tuto souvislost popírá pouhým poukazem na vzdálenost skladiště od vlastní provozovny (továrny) a na vyloučení rizika úrazu při osobách zaměstnaných ve skladišti.

Jelikož se žal. úřad v daném případě nezabýval otázkou technické souvislosti skladiště s vlastní továrnou, kterážto je nezbytnou náležitostí pojmu »zařízení k podniku náležející«, vycházející z mylného právního názoru, že postačí souvislost hospodářská, dopustil se vady řízení, pro kterou slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.928.

Pojišťovací právo: * Článek 68 léčebného řádu, vydaného ústředním sborem Léčebného fondu veřejných zaměstnanců na základě § 10 zákona č. 221/1925 Sb., pokud je v něm ustanoveno, že Léčebný fond platí za ošetřování svého člena v nemocnici jen částku podle nejnižší třídy nejbližší veřejné nemocnice, je kryt zmocněním obsaženým v tomto zákonném ustanovení.

(Nález z 8. června 1937 č. 12.157/37.)

Věc: Městská obec Kroměříž proti rozh. okr. úřadu v Kroměříži z 28. července 1934 o náhradě ošetřovacích výloh.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Platebním rozkazem zem. úřadu v Brně z 8. listopadu 1933 byl stěžujícímu si městu na základě § 21 zákona č. 77/1927 Sb. ve znění zákona č. 169/1930 Sb. a vlád. nař. č. 157/1927 Sb. předepsán 20% příspěvek k ošetřovacím útratám za Annu R. z nedobytné zbývající částky 48 Kč. Odporu stěžujícího si města nevyhověl žal. úřad nař. rozhodnutím, vysloviv, že nelze ve smyslu ustanovení čl. 68 léčeb. řádu uznati za správnou námitku, že Anna R. není povinna nésti částku 48 Kč vzniklou rozdílnými sazbami veřejné nemocnice v Kroměříži a v Olomouci.